

Actul I al piesei (de fapt, un lung prolog) e menit să facă prezentările caracterologice ale personajelor, surprinzând cu umor visurile de astronauți ale lui Leona, aplicațiile detectivistice ale lui Vaska, ingenuitatea și can-doarea, fizionomia morală luminoasă a Katiei.

Înfruntând mari primejdii (aparente, dar pentru eroii piesei totuși *primejdii*), copiii se dovedesc a fi niște adevărați *pionieri*.

Purtătorii cravatelor roșii se comportă ca niște adevărați cetățeni sovietici: patriotismul socialist, curajul, inițiativa, abnegația și spiritul de camaraderie îi caracterizează pe toți, dincolo de diferențele temperamentale. Ei sînt eroi ai epocii comuniste, și chiar în jocurile lor năzuiesc către viitor, iar aceasta e cea mai prețioasă idee a piesei scriitorului sovietic M. Liber.

Desigur, lipsa unui conflict susținut, dus în adîncimea piesei, soluția finală ușor factice, o oarecare monotonie a replicilor sînt lipsuri evidente, care mai răzbat încă din textul închinat tinerei generații. Dar mesajul lui general e primit cu însuflețire de spectatori, care văd în eroii de pe scenă modele demne de a fi imitate.

Tinărul regizor Ion Cojar, care nu e la primul său spectacol pentru copii (a montat *Trestile de aur* pe scena Teatrului Național din București), a reușit să închege un spectacol limpede ca înțelesuri, gîndit cu mijloace artistice firești, sincere, emoționale. Ceea ce e valoros în reprezentație e legătura directă care se face între actori și public, legătură indispensabilă unui teatru pentru copii. Și în jocul actori-

lor există o gamă de nuanțe și semnificații, urmare a muncii regizorale, ce a întregit un spectacol armonios, viu, împlinind scenic umorul din text.

Nu a putut fi însă complet înlăturată — regizoral vorbind — o ușoară monotonie, mai cu seamă în ce privește actul I, după cum scenele în care apar „marțienii“ trenează prin lungimi suplimentare (de altfel, și costumele marțienilor, ingenios concepute, nu au corespuns întrutotul funcției lor scenice, dată fiind execuția greoaie), iar finalul piesei, precipitat, nu întregeste armonios și firesc spectacolul.

Decorurile au ajutat doar parțial spectacolului, au simplificat spațiul scenic prin folosirea unor elemente stilizate, dar nu au avut poezie plastică, nu au invitat suficient spectatorii pe căile înaripate ale imaginației, căi pe care copiii își făuresc singuri din câteva scînduri o ... rachetă cosmică. Din păcate, decorului i-a lipsit, poetic vorbind, această invitație la reverie, ce s-ar fi convenit să fie răsfrîntă în spectacol.

Munca regizorală a fost evidentă în jocul actoricesc, nuanțat și adeseori interiorizat. Mariana Opreșcu a compus rolul unui băiețel inimos, cu mijloace de expresie variate, cu o sensibilitate adîncită, cu o gamă de gesturi și inflexiuni vocale de bună calitate; Genoveva Preda a jucat cu ușurință și fără mari eforturi rolul unei fetițe, rol în care, dincolo de hazul personajului, am descifrat pericolul unei autopastișări. Mai multă vioiciune, o mai luminoasă prezență s-ar cere Tatianei Popa, interpreta lui Leona.

Al. Popovici

TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ“ „DOCTORUL AUMĂDOARE“ DE V. KOROSTÎLEV

În sfîrșit, un nou spectacol pentru copii! (O recentă consfătuire cu cadrele didactice, la sediul teatrului, arătase cît este de necesar ca „Țândărică“ să realizeze cît mai multe spectacole noi dedicate copiilor preșcolari.) Într-adevăr, e foarte multă vreme de cînd copiii bucureșteni așteaptă noi „titluri“ în repertoriul unui teatru în care au văzut de mai multe ori același spectacol.

Doctorul Aumădoare de V. Korostîlev povestește cu haz întîmplările

unui simpatic doctor, chemat în ajutor de maimuțele bolnave din Africa, și care are de înfruntat grele primejdii în călătoria sa.

Spirituală, presărată cu peripeții, cu scene de culoare exotică, piesa dedicată preșcolarilor se urmărește cu plăcere, place micilor spectatori prin caracterul aventuros al episoadelor sale potrivite cu înțelegerea lor.

Pe acest text bine gândit, pe specificul teatrului de păpuși, regizorul Ștefan Lenkisch a realizat un spectacol care, privit în secțiuni, prezintă scene și momente artistic realizate, cu tensiune dramatică, uneori spirituale. Luat însă în întregul său, spectacolul trenează, datorită repetării prea frecvente a unor anumite mijloace de expresie. Cavalcadele eroilor, de pildă, sînt reluări nu destul de diferențiate ale aceleiași teme, ca o rotire în cerc.

Schema inițială regizorală a fost neîndoios bine concepută, dar sensibilizarea ei scenică a rămas, în oarecare măsură, deficitară.

Decorul (M. Buescu) nu a fost nici el totdeauna expresiv stilizat, folosind un amestec de culori în care păpușile nu se armonizează cu cadrul scenografic. În general, elementele scenografice sugerează mai mult intenții de economie în confecționarea decorului, ne-

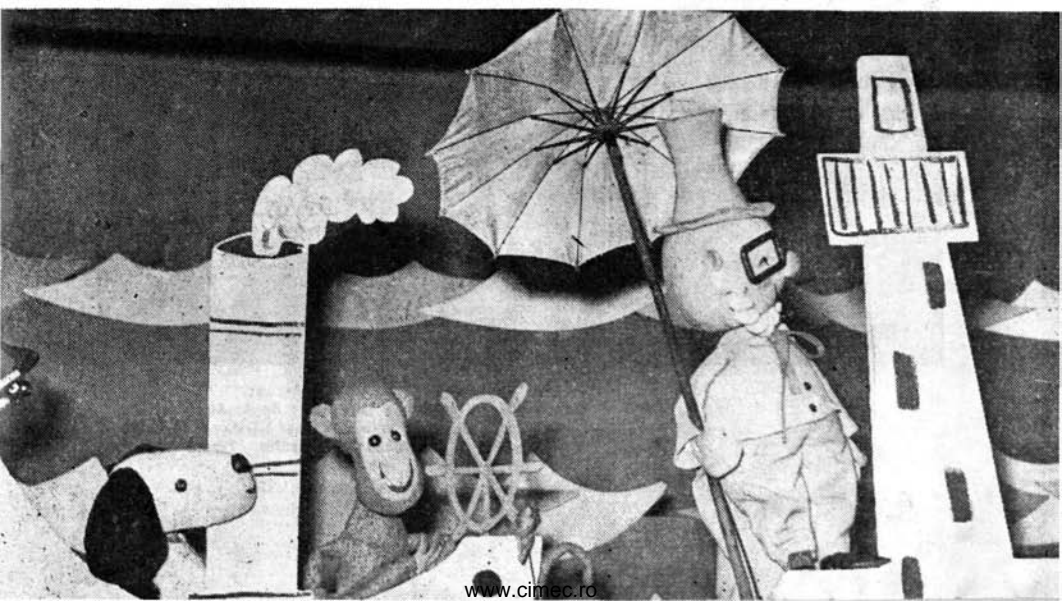
izbutind să sugereze însă culoarea, lumina, pitorescul „continentului negru“.

Rămîne o problemă deschisă aceea a modalității în care stilizarea decorului și reducerea fizionomiei personajului la cîteva elemente sumare pot fi acceptate de copii. Se cer, în primul rînd, din partea artistului creator o mare căldură și forță emoțională, care să „innobileze“ elementele esențializării sale; altminteri, ele par niște resorturi ale unui joc gratuit. Scenografia spectacolului *Păcală* a fost mult discutată critic, iar cu ocazia noii premiere, problema revine, semnalînd un capitol asupra căruia Teatrul „Tîndărică“ trebuie să reflecte mai mult.

Păpușile din *Doctorul Aumădoare* au prezentat cîteva reușite capete caricaturale (mai ales eroii negativi — pirații); în schimb, protagonistul a avut o „fizionomie“ neexpresivă, ștear-

Cronica

Scenă din spectacol

să, fără personalitate. S-a făcut remarcat în egală măsură faptul că, dacă unele păpuși au virtuți de construcție plastică atunci când ele sînt statuate, imobile, ele își pierd „fizionomia” când se află în dinamică, în acțiune, își „topesc” trăsăturile, rămîbind simple materiale animate și nu personaje — ceea ce a dus și la estomparea virtuților minuiitorilor, dintre care cu greu s-ar putea evidenția cineva în mod special.

În aceeași măsură, au nemulțumit, de astă dată, și „vocile”, mai puțin elocvente artistic. Puțin izbutită, printre altele, e ne hazlia maimuță Cici; trenante, lipsite de pregnanță sînt vocile piraților, chiar și cea a prota-

gonistului (Marcel Anghelescu), nefcadrat în personalitatea simpaticului Doctor.

Compozitorul D. Capoianu a creat pentru spectacol o muzică prea pretențioasă, puțin în afara conflictului pieșei și a puterii de recepție a copiilor.

Am analizat această ultimă realizare a talentatului colectiv de păpușari al Teatrului „Tăndărică”, cu exigență critică, pentru că știm că posibilitățile sale sînt mai mari. E firesc, de aceea, să-i pretindem și să așteptăm de la el spectacolele demne de prestigiul său internațional, de talia celui realizat de pildă de marionetiști cu *Micul prinț*.

Al. P.

TEATRUL MAGHIAR DE STAT DIN CLUJ

Scenă din „O chestiune personală” de A. Stein.
De la stînga la dreapta: Vadasz Zoltan (Hlebnikov),
Flóra Jenő (Kolokolnikov) și Szentes Ferenc (Fedia)
www.cimec.ro